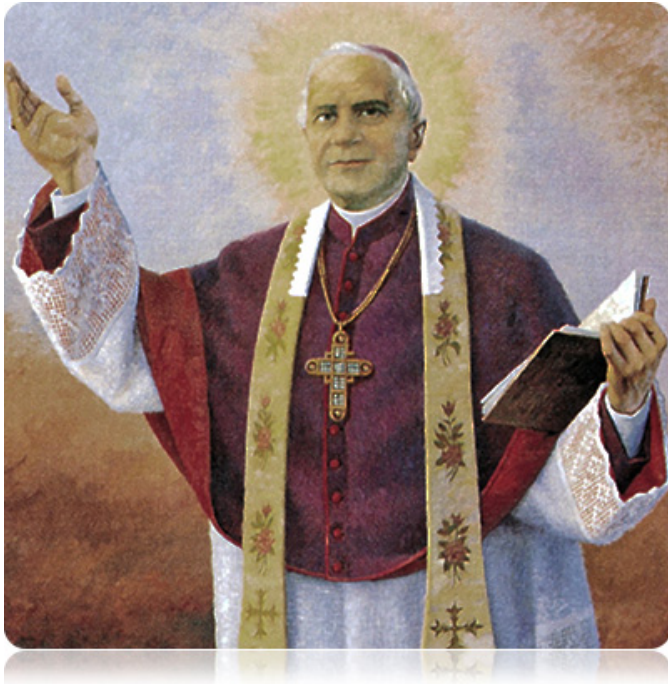

Біёграфы, спрабуючы адлюстравачь духоўнае жыццё святога, акрэслівалі яго як “*homo marianus*” (“чалавека марыйнага”), вернага сына Касцёла, апекуна ўбогіх, руплівага пастыра душ або мілосніка Найсвяцейшага Сэрца Езуса. Дэвізам свайго жыцця, якое прысвяціў на Божую хвалу і збаўленне душ, Юзаф выбраў словы: “Усё для Найсвяцейшага Сэрца Езуса праз Беззаганныя Рукі Найсвяцейшай Панны Марыі”. Узрушаны глыбокім клопатам пра маральнасць

Юзаф нарадзіўся 17 студзеня 1842 года ў Корчыне каля Кросна (Польшча) у сям’і Войцеха і Мар’яны, земляробаў сярэдняга дастатку. Яшчэ да нараджэння сына набожная маці ахвяравала яго Найсвяцейшай Панне Марыі.

Будучы святы рос у глыбока рэлігійнай атмасферы. З 6-гадовага ўзросту быў міністрантам у парафіяльным касцёле. Пасля школы паступіў у Вышэйшую духоўную семінарыю ў Пшэмыслі. У 1864 годзе прыняў святарскія пасвячэнні, а пасля іх на працягу паўтара года служыў вікарыем у Самбожы. † У 1865–1868 гадах праходзіў дактарантуру ў Рыме адначасова на 2-х аддзяленнях: кананічнага права і тэалогіі. Глыбокае ўнутранае жыццё і вивучэнне прац падзвіжнікаў прынеслі плён у выглядзе работы пад назвай “Духоўнае жыццё, ці хрысціянская дасканаласць”. На працягу дзясяткаў гадоў ёю шмат карысталіся як святары, так і свецкія асобы. З Вечнага Горада, апрача паглыбленых ведаў, Юзаф вынес вялікую любоў да Касцёла і папства.

Пасля вяртання ў краіну працаваў выкладчыкам у семінарыі ў Пшэмыслі, прафесарам і рэктарам Ягелонскага ўніверсітэта. Акрамя гэтага актыўна займаўся касцельна-грамадскай дзейнасцю. Быў вельмі старанным і мудрым у вырашэнні важных спраў, меў дасканалую памяць. Адным са шматлікіх доказаў яго працавітасці з’яўляецца багатая пісьменніцкая спадчына: тэалагічныя, гістарычныя працы і кнігі з вобласці кананічнага права, падручнікі, малітоўнікі, пастырскія лісты, прамовы і казанні.

Вылучаўся стараннасцю і асаблівым набажэнствам да Найсвяцейшага Сакраманту,

Сэрца Божага і Найсвяцейшай Панны Марыі. У 1894 годзе заснаваў у Кракаве Кангрэгацыю Сясцёр Служак Найсвяцейшага Сэрца Езуса (сэрцанкі), мэтай якой з’яўляецца распаўсюджанне Валадарства Божага Сэрца ў свеце.

У 1899 годзе стаў дапаможным біскупам, а праз год – ардынарыем Пшэмысльскай дыяцэзіі. Як руплівы пастыр клапаціўся аб святасці вернікаў. Натхненне і моц да апостальскай працы чэрпаў у Найсвяцейшай Ахвяры і палымянай малітвы. Аб’ектам яго асаблівага клопату было жыццё ўбогіх і хворых. Ашчадны ў адносінах да сябе, ён шчодро падтрымліваў усе добрыя і патрэбныя ініцыятывы. Спачуваў нягодам працаўнікоў, шмат увагі прысвячаў праблемам эміграцыі і алкагалізму.

Памёр у Пшэмыслі 28 сакавіка 1924 года ў арэоле святасці. Быў беатыфікаваны ў 1991 годзе, кананізаваны – у 2003 годзе. Рэліквіі святога знаходзяцца ў катэдрах ў Пшэмыслі.

Чаму мы можам навучыцца ў св. Юзафа Себасцьяна Пельчара?

У сучасныя неспакойныя часы святы вучыць нас адчувальнасці да іншых, асабліва да тых, хто знаходзіцца ў патрэбе, гасціннасці да людзей, якія не маюць даху над галавой ці кавалка хлеба або нават не чуюць добрага, падбадзёрваючага слова.

Цікава!

Калісьці кс. праф. Караль Вайтыла спытаўся ў алюмнаў, над якім духоўным чытаннем яны схіляюцца. Клерыкі адказалі, што чытаюць “Біскупа Пельчара” і іх уражвае старасвецкасць формы. На гэта будучы Папа адказаў: “Хлопцы, хлопцы... Там лавіны праўды!”.

З вуснаў святога

“Мы павінны любіць Пана Бога, бо Ён – самы міласэрны Стварыцель, самы літасцівы Пан, самы дасканалы Айцец, і таму слушна, каб стварэнні любілі свайго Стварыцеля, слугі – свайго Пана, дзеці – свайго Айца” (“Духоўнае жыццё, ці хрысціянская дасканаласць”).

Літургічны ўспамін

Касцёл узгадвае св. Юзафа Себасцьяна Пельчара 19 студзеня.